

CHYTRÝ VOJTA A KRADAČI

Jana Potužníková
ilustrace Alena Hlaváčková

ORIGONA®

Copyright © Jana Potužníková
Illustrations © Alena Hlaváčková

ID 032b-01

ISBN 978-80-88116-50-9

Milý Vojtíšku,

*krásné Vánoce a mnoho dárečků
Ti přejí a knížku věnují*

Ježíšek a babička Libuška

24. prosince 2026

Úvod

Hlavním hrdinou knížky je Vojtěch Valíček, černovlasý hnědooký kluk, který se narodil 26. listopadu 2021. Žije s maminkou, Jendou a sestřičkou Bárkou v Olomouci a má moc rád zvířátka a žlutou barvu.

V tomto příběhu zažil Vojta se svým kamarádem Vaškem a pejskem jménem Pan Pes nové vzrušující příhody.

Tentokrát museli bojovat proti Kradačům, zlým chlápkům, kteří jim chtěli škodit. Vyvrátili kluci nakonec na Kradače, zvítězili a ještě je obrátili na správnou cestu, aby už Kradači konali jen dobro?

Příběh je volným pokračováním originální knížky Vojtova kouzelná noc. Tak hezky poslouchajte nebo čtěte, ať vám nic neuteče.

1. Kradači útočí

Vždycky to bylo stejné. Sotva **Vojtěch** otevřel dveře od svého pokoje, jeho čtyřnohý kamarád se mu doslova hnál naproti a vítal ho. A bylo celkem jedno, jestli se **Vojta** vracel po krátké chvíli z koupelny, nebo po celém dni z rodinného výletu. Pan Pes ho běžel přivítat vždycky. Doslova skákal radostí, vrtěl ocáskem, oblizoval mu ruce. A kdyby se psi uměli smát, měl by v takových chvílích Pan Pes tlamu od ucha k uchu. Tak na něm bylo vidět, že je šťastný!

Toho dne ale **Vojta** už od vchodových dveří věděl, že je něco jinak. Všude bylo ticho. Slyšel tikat i hodiny v kuchyni a bůhvíproč si vzpomněl, jak se na nich učil poznávat čas. Moc mu to nešlo, ale všichni říkali, že to nevadí, že to určitě brzy zvládne... **Vojta** zavrtěl hlavou, aby odehnal vzpomínky. Pak se znovu podíval směrem ke svému pokoji, jako by přece jenom čekal, že se rozrazí dveře a Pan Pes se z nich s radostí vyvalí. Ale nic. Nikdo mu neběžel naproti. Jeho čtyřnohý kamarád ani neštěkal, nevrčel, nekňučel.

„Pejsku? Pejsku můj! Kde jsi? Mám tady dobrůtku!“ snažil se **Vojta** vylákat chlupáče z pokoje, zatímco se zouval. Ale pořád nic. To bylo vůbec poprvé, kdy ho Pan Pes

nevítal. A přitom už to bylo hezkých pár měsíců, co si ho přivedl z místního útulku jako svůj výjimečný narozeninový dárek. Tehdy to byl opravdu velmi zvláštní den. A **Vojta** cítil, že i ten dnešní bude jiný. Jen nevěděl, čím...

„Co se to asi děje?“ pomyslel si nejistě a konečně otevřel dveře do pokoje. A to, co uviděl, se mu vůbec nelíbilo. Pan Pes ležel ve svém puntíkováném pelíšku, hlavu smutně položenou na předních tlapkách. A i když musel vědět, že se **Vojta** konečně vrátil domů z návštěvy, ani se nepohnul! Ani očkem neloupnul.

Vojta si k němu klekl na zem, dal si chlupatou psí hlavu do klína a drbal svého kamaráda za ušima. Hladil ho taky po hřbetě a lákal ho: „Pojď, půjdeme na procházku! Jestli ti není dobře, venku ti bude líp. Proběhneš se a já vezmu tvůj oblíbený pískací míček a budu ti ho házet, chceš?“

Kdyby byl normální, běžný den, Pan Pes by už dávno pokýval hlavou a souhlasně zaštěkal. Možná by dokonce **Vojtu** popoháněl a hafal by na něj: „Tak honem, honem. Už cítím stopu, za domem nám v noci přeběhl zajíc!“ Ale ani vidina toho, že se pořádně proběhne, Pana Psa toho dne nezvedla z pelíšku. Jen odvrátil hlavu a dělal, že tam není.

„Takhle tě neznám! Že by ses na mě zlobil? Ale proč? Něco je špatně!“ divil se **Vojta**. „No tak mluv!“

Ano, Pan Pes uměl i mluvit. Nikde se o tom moc nepíše, ale někteří zvláštní psi to umí – mluvit se svými páníčky. Zvlášť s těmi, s nimiž je spojilo nezapomenutelné dobrodružství. A to, že **Vojta** jednou v noci před svými narozeninami Pana Psa vysvobodil ze zakleté Země ztracených, to tedy nezapomenutelné rozhodně bylo!

Ve Vojtovi hrklo: „Děje se něco ve tvém světě zvířat? Země ztracených už přece zmizela, ta už není...“ přemýšlel nahlas, ale Pan Pes pořád jen ležel a nic, vůbec nic neříkal. A tak tam ti dva spolu byli na podlaze, **Vojta** chlupáče pořád drbal za ušima a šeptal mu do ouška, že všechno bude dobré.

Druhý den ráno – jako když mávne kouzelným proutkem. Pan Pes se probudil dřív než **Vojta** a hned ho tahal ven z peřin: „**Vojto**, haf! Vstávej, musím ti něco říct!“

„Už je ti dobře?“ **Vojta** byl šťastný a vůbec mu nevadilo, že ho Pan Pes probudil ještě za tmy.

„Haf, je. Já včera nemohl mluvit. Stala se strašná věc! Přišli Kradači! Už jsem o nich slyšel, ale vždycky jsem si myslel, že jsou to jen řeči. Ale nejsou, jsou skuteční. Byli tady a včera mi na celý den ukradli hlas. Vůbec jsem

nemohl mluvit, nemohl jsem ti nic říct. Ani štěknout na přivítanou. Prostě si vzali můj hlas!”

Bylo vidět, že chlupáč je hodně rozzlobený, ale **Vojta** nechápal, o čem je řeč: „Jací Kradači, prosím tě?”

„Slyšel jsem o nich vyprávět ještě předtím, než jsi mě zachránil ze Země ztracených... No a najednou jsou opravdu tady.”

„Jak vypadají? Proč tu byli? Proč si vybrali právě tebe? Přijdou zase?” **Vojta** měl plnou hlavu otázek, ale Pan Pes mu na ně nedokázal odpovědět.

„Nevím, musím všechno zjistit. Potřebuji na pár dní zmizet, odejít – porozhlédnout se kolem. Musím vědět, koho všeho Kradači okradli a o co. A myslím, že je zvláštní, že mi hlas nakonec vrátili. Asi to má svůj důvod. Bojím se, že je to zlé...”

Chlupáč byl moc smutný. A **Vojtu** napadla ještě další strašná věc: „Myslíš, že Kradači můžou krást něco i nám, lidem? To snad ne!”

„Myslím, že hlavně vám. Musím opravdu pryč. Ale nikdo to nesmí zjistit... Jak bychom to mohli udělat?” ptal se Pan Pes **Vojty**, který se hluboce zamyslel. Všichni doma i v jeho okolí věděli, že Pana Psa zbožňuje. Že jeden bez druhého nedají ani ránu. Jak by tedy mohl chlupáč

na několik dní odejít, aniž by měli dospělí podezření, že se něco děje?

„Už to mám! Vašek! Pomůže nám Vašek. Na nejlepšího kamaráda se můžu spolehnout. Určitě pochopí, jak je to důležité!“ dostal Vojta nápad. „Doma řeknu, že si tě Vašek chtěl na pár dní půjčit. Brzy bude mít svátek, uděláme z tebe Vaškův dárek. Nikomu nebude divné, že tu nejsi!“ zajásal Vojta, že jednu starost vyřešili. Ale hned zase posmutněl:

„Budu se o tebe bát. Kam chceš vůbec jít? A můžeš jít sám? Co když tě chytí jako toulavého psa? Co potom?“ Vojta se bál o svého chlupatého přítele. Tiskl ho k sobě, jak jen to šlo.

„Znám pár kouzel, jak se vyhnout těm, kteří by mi chtěli škodit. O mě se bát nemusíš. Ale dávej pozor na sebe a na své blízké. Mám opravdu tušení, že si mě Kradáci vybrali z nějakého důvodu,“ zaštěkal ještě Pan Pes a pak spolu šli ven se projít – aby zazvonili na Vaška a prozradili mu, že jim musí pomoci.

5. Na druhý pokus

Hned další den se přichystali na nový pokus.

„Říkal jsi, že nám chtějí pomoci i jiná zvířátka. Potřebovali bychom ještě jedno, které umí létat jako ty!“ dostal **Vojta** skvělý nápad. „Protože když já poletím na tobě, **Vašek** může mít taky své zvíře, a stihneme toho obhlédnout mnohem více!“

Vašek se sice chvíli cukal, nechtěl létat sám, ale **Vojta** s Panem Psem ho přesvědčili: „Bude to dobré. Když na něco narazíš, pošleš mi vzkaz! Hned budeme u tebe! Nebudeš na to sám. Sám nesmíš vůbec nic podnikat!“

„A jak ti pošlu vzkaz?“ chtěl ještě vědět **Vašek**.

„Prostě zavřeš oči, poprosíš své zvíře o další kouzlo a pak ten vzkaz pošleš. Uslyším ho, i když nebudu u tebe...“

„Haf, ano, je to tak. I my ti budeme posílat vzkazy každou chvíli. Potřebujeme vědět, co je nového! A létat i posílat vzkazy na dálku umí všechna zvířátka, neboj!“

Když se **Vašek** nechal uklidnit, přiletěl velký bílý myšák, naložil si ho na záda a každý z kluků se vydal jiným směrem. **Vašek** letěl tam, kde sluníčko vychází. **Vojta** zase tam, kde sluníčko zapadá. Neměli to jednoduché. Počasí se proti nim spiklo. Foukal vítr, a protože byli zase

menší než malí, pohazoval si s nimi ze strany na stranu jako s lehounkými peříčky. Oba kluci se báli a pořád si v duchu posílali vzkazy. Že to zvládnou. Že musí Kradače hledat dál. Že si pak za odměnu budou přát obrovský čokoládový dort, který se dá jíst donekonečna, a přesto nezmizí. Léтали zase pomalu celou noc, když najednou Vašek poslal úplně jiný vzkaz:

„Něco vidím. Jsem ve městě, kde se na sebe lidé hodně zlobí. Vidím pod sebou smutnou holčičku, prý jí právě teď někdo ukradl kočárek i s panenkou. Myslí si, že to byla její kamarádka. Ale – vidím tu šedošedé stopy. A ty jsi říkal, že takhle šedošedí jsou i Kradači...”

Vojta s Panem Psem na nic nečekali a rychle letěli za nimi. Bílý myšák jim v duchu popsal cestu a brzy byli všichni spolu.

„Jsou tu, cítím je. Ten smutek je ve vzduchu!” pískal potichu myšák, jako by se bál, že se Kradači objeví hned někde vedle něj.

„Musíme najít nějakou opuštěnou jeskyni nebo podobnou skrýš. U té jsem je viděl, když jsem se k nim tehdy připlížil,” štěkal Pan Pes. „Myslím, že mají rádi tmavé a studené jeskyně!” dodal ještě.

„Brrr, jeskyně!” otrásl se oba kluci při té představě. Tma a zima. Proč ne teplo a světlo? A jako by jim zvířátka

četla myšlenky, oba na sobě najednou měli pořádně teplé bundy a v ruce baterky, aby si mohli posvítit.

„Ještě by to chtělo pořádné boty!“ podíval se **Vojta** na bačkůrky, ve kterých oba kluci vyrazili na výpravu. A tak dostali i nové boty. Takové, aby si v jeskyni na kamení neukopli palce.

„Kde myslíte, že by ta skrýš mohla být?“ chtěli vědět oba kluci. Jejich létající zvířátka se zamyslela jen krátce: „Určitě za městem. Tam, směrem k lesu je velký sráz. Nikdo tam moc nechodí, všichni se bojí. To by mohlo být místo pro Kradače!“ usoudil Pan Pes, nasál do čenichu všechny vůně světa a hned se rozletěl tím směrem. „Něco tam smrdí. To budou oni! Pochybuju, že se Kradači každý den koupou!“ usoudil chlupáč a už se i s **Vojtou** vznášel zase k nebi, směrem k temnému lesu.

Jeskyni našli hned. Opatrně ji obhlíželi. Byli pořád tak maličkatí, že se mohli klidně schovat za stéblo trávy.

„Takhle toho s nimi ale moc nevybojujeme! To nás spíš zašlápnou!“ začínal se **Vojta** bát.

„A víme už vůbec, jak s nimi budeme bojovat?“ zeptal se **Vašek**. Neměli s sebou nic než baterky.

„Nevíme,“ pokrčil **Vojta** bezradně rameny.

„Co takhle nějaká kouzla?“ napadlo **Vaška**.

„To nejde. Jestli se mstí **Vojtovi**, pak je **Vojta** musí taky porazit. A pokud se nemýlím, když zlo porazíš, zmizí! Jde jen o to, jak ho porazit. V čem? Prát se? To přece nic neřeší...” přemýšlel Pan Pes nahlas a bílý myšák ještě dodal: „Navíc, na Kradače naše kouzla ani neplatí. To už jsme v říši zvířátek zkoušeli!”

To bylo smutné. Ale co tedy dál? Všichni čtyři přemýšleli. A přemýšleli tak dlouho, že si ani nevšimli, že už bude svítat.

„Za chvíli nás budou hledat doma v peřinách!” vykřikl zděšeně **Vašek** a už se chtěl hnát zpátky domů. Že prý to dodělají příště.

„Ale co když tu už zítra nebudou?” **Vojta** se bál, že by Kradače museli zase znovu hledat. A bůhví, jak dlouho!

„Nemáme na výběr,” přizvukoval i bílý myšák. Vítr pomalu utichal, noční obloha se projasňovala a najednou zmizely i stopy po Kradačích. Puch byl pryč. Šedošedá barva nikde.

„Já už to asi mám! Vím, jak na ně!” zavýskl si **Vojta** a obrátil se k Panu Psovi: „Říkal jsi mi, že pod peřinou jsme před nimi všichni v bezpečí. Pod peřinu Kradači nemohou, je to tak? Teď se navíc ukazuje, že když přijde světlo, zmizí. Stáhnou se do tmy. Takže... kdybychom se k nim přikradli, chránění svými peřinami a kdybychom

